Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl

Hvad er Mormonisme?

Ovenstaaende er et Spørgsmaal, som er bleven gjort af Mange og hyppigen overveiet af tænksomme Mænd, eftersom det har fremstillet sig selv for Verden. Mormonisme er udtrykkeligen af amerikansk Oprindelse, forsaavidt Navnet angaaer, og forsaavidt som Mennesker, der staaer udenfor, har nogen Kundskab om dens Oprindelse. Den er ikke desmindre en Aabenbaring fra Himlene til Menneskene, indførende en ny Huusholdning til den menneskelige Familie, nemlig det evige Evangelium, hvilket er bleven fordærvet, omdannet og forandret. Den er den Religion, som Adam, Enoch, Noa, Melchisedek, Abraham Loth, Isaak, Jacob, Moses, Jesus og Apostlene havde paa Asiens Fastland, og som Lehi, Nephi, Alma, Moroni, Mormon og en Hær af Andre havde paa dette Fastland (America). Den har sin Oprindelse fra Gud, og er blot for Nærværende som en Indledning til Nydelsen af de Forhaabninger, som de Guds Mænd havde, der, endskjøndt troende, døde „i Tro" uden Besiddelse, „idet de saae Forjættelsen langt borte." Den er den levende, beaandende, kraftige, aandrige Magt; istedetfor det døde, henvisnede, kraftløse, aandløse Legeme eller Form. Den leder Mennesket til Kundskab om sig selv viser det dets Forhold til Medmennesker, til Verden, til Hellige, til Engle, til Aander og til Gud. Den udfolder Menneskets Oprindelse og Bestemmelse, og oplukker den mørke, uigjennemtrængelige Fremtid; den lærer, hvorledes man skal leve og døe og leve igjen; den er Livets Videnskab; Kundskaben om det Nærværende og Tilkommende, Himlene afslørede og Evigheden opladt.

Staaende paa dens brede Forhøining, omgiven af Sandhedens Mantel, kiger det Guds Menneske ved Tro ind i Fremtiden, drager Evighedens Forhæng tilside, afhyller Himlenes Hemmelighed, og skuer gjennem den dunkle Række af utalte Aar den store Elohims Hensigter, eftersom de ruller frem i al deres Storhed, Magt og Herlighed. Saaledes staaaende paa den smalle Hals af Tiden og skuende det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende, seer han sig selv som et evigt Væsen, der har Krav paa Slægtskab med Gud, en Guds Søn, en Gnist af Guddommen, udsprungen fra Ilden af hans evige Flamme. Han betragter Verden og Menneskene i alle deres forskjellige Stillinger, kjender sine sande Interesser, og med den Viisdom, som er meddeelt

ham af hans celestiale Fader, fatter han deres Oprindelse og Bestemmelse. Saadan var de førnævnte Ærværdiges Religion; den var ikke en tom Fabel; de vidste paa hvem de troede; og vidende, fyldte med Prophetiens og Aabenbaringens Aand, „talte de som de blev drevne af den Hellig Aand." Saadan er Mormonismen ogsaa. Den er ingen forfængelig Tro, ingen fortærsket Munke- eller snøvlende Præste-Troes-Formel, som vilde hænge Menneskets Skjæbne over et gabende Svælg i en svag, skjør Traad, og true ham med flydende Ildflammer, Gafler, Rister, Slanger og evig Ild, for at skræmme ham til at frygte en Gud, som de beskriver, hvilken han ikke kan elske.

Den derimod, som har den sande Religion, hans er Kundskaben, som, oplyst af Gud og udfoldet, vil vorde saa udstrakt som Verden og sprede sig igjennem Rummet; hans Lov er Kjærlighedens Lov, hans Regel Retfærdighed mod Alle. Han elsker sin Næste og gjør ham godt; han elsker sin Gud og dyrker ham derfor; han seer Sandhedens Magt, som liig Lyset eller Gud, spreder sig gjennem hele Rummet, oplyser alle Verdener, og trænger igjennem hvor Mennesker eller Engle, Gud eller Sphærer er kjendte; han klynger sig til den; Sandhed er hans Hjælm, Harnisk, Skjold, hans Klippe, hans Forsvar; hans Alt i Tid og Evighed. Mennesker kalder ham en Daare, fordi han ikke kan styres af deres Daarlighed, ei heller følge i deres vildledende, ustadige Kjølvand; men medens de griber efter Skygger, tager han fat paa Virkeligheden; medens de lader sig nøie med en forvoxet, sprællende Religion, som er tildannet for Tiden, men har Intet at gjøre med Evigheden og qvæler Menneskets høieste og ædleste Principer, tør han anerkjende Gud, og idet han anerkjender ham, tør han adlyde ham og bekjende den Tro, som Gud har givet ham. Han griber efter al Sandhed, menneskelig og guddommelig; han har ingen Kjæledægge af Læresætning at understøtte eller Yndlings-Troesformel at opholde; han har Intet at tabe undtagen Vildfarelse, Intet at vinde undtagen Sandhed. Han gaaer, arbeider og søger efter den som efter en skjult Skat; og medens Andre er fornøiede med Avnen og Skallen af Halm, lægger han Beslag paa Kjærnen, Substantsen, Hovedbestanddelen af Alt, som er godt, og klynger sig fast til Alt, som vil forædle og ophøie Menneskeslægten.

Saadan var de Gamles Religion baade paa Asiens og Amerikas Fastland, og det evige Evangelium bekjendtgjort i de sidste Dage er hverken meer eller mindre end den gamle Religion gjenoprettet. Det er Begyndelsen til „Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af. Det er Tilbagebringelsen af gamle, evige Principer, hvorved Mennesker kan kjende Gud, som de kjendte ham fordum; ikke en ubestemt Forestilling, ikke en blot Form, men en levende Virkelighed. Dets Lærdomme, dets Skikke, dets Grundsætninger, dets Præstedømme er ovenfra, aabenbaret fra Himlene, og dog nøiagtig overeensstemmende med alle forrige Aabenbaringer. Det er ikke bleven og det kan ikke blive bekæmpet med Held hverken i dets guddommelige Troværdighed, Lærdomme, Skikke eller Præstedømme. Det er lempet efter Menneskeslægtens og Verdens Behov, baade i moralsk, social, religiøs og politisk Henseende. Det er ikke et sygeligt, ømtfølende, qvindagtigt Legetøi; ikke en spøgelsesagtig, aandelig, luftig Drøm, men en levende, alvorlig, stedfindende Virkelighed, skikket baade for Legeme og Aand, for Jord og Himmel, for Tid og Evighed. Det trænger ind

i alle Livets Forgreninger. Det lemper sig ikke efter Menneskenes Philosophi, Politik, Troesformler og Meninger, men danner dem i sin guddommelige Form. Det kan ikke blive indflættet i en falden Verdens mangeartede, fritænkerske Principer; men opløfter Alt, som er i Verden, som vil underkaste sig dets Forskrifter, til sit eget forædlende, ophøiede og værdige Banner. Det søger al Sandhed, og griber efter al Kundskab; det er Guds aabenbarede, levende og varige Villie til Mennesket, en Forbindelse mellem Himlene og Jorden; det er Natur, Philosophi, Himle og Jord, Tid og Evighed forenede; det er Himlenes og Jordens, Guds, Engles og Helliges Philosophi. Glædede Fortidens Guds Mænd sig i Sandheden? — saa gjør vi; havde de Aabenbaringer og Syner? — saa har vi; propheterede de? — saa gjør vi; stod Gud i Forbindelse med dem? — saa gjør han med os; propheterede de om „alle Tings Gjenoprettelse?" — vi siger den er for Døren; propheterede de om et Guds Rige? — vi hjælper til at bygge det op; havde de Engles Betjening? — saa har vi; havde de Propheter, Apostler, Hyrder, Lærere og Evangelister? — saa har vi; havde de Prophetiens og Aabenbaringens Aand? — saa har vi; forventede de vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse og herlige Aabenbarelse? — saa gjør vi; forventede de at Gud vilde udrense de Ugudelige af Jorden og indføre en Retfærdigheds Regjering? — saa gjør vi; forventede de, at Jesus og de Hellige skulde regjere paa Jorden? — saa gjør vi. Vi forventer virkeligen alle Ting, som de forventede, søger at kjende alle Ting, som de kjendte, og at tilveiebringe alle Ting, som de propheterede om, hvis store Fuldendelse er alle Tings Gjenoprettelse; og Mennesker maa lyve og skraale og rase, de kan ikke tilintetgjøre Guds Hensigter, eller hindre Fremgangen af den evige Sandhed eet Dieblik — dens Gang er f r e m a d, bestandig f r e m a d! og den trodser Modstand.

Mormonismen er kjæk, frygtløs og uafhængig; grundet paa den evige Sandheds Principer, er den ligesaa langt over Nutidens klynkende, snøvlende, beqvemme Religion, som Elias Religion var overlegen Baals Propheters krybende, kaabevendende, moderne Religion i hiin bolde, djærve og ærværdige Mands Dage. Ene og alene udfordrede han den forenede Trop af de bukkende, smigrende og almeenyndede Theologer paa hans Tid. Saaledes fremstaaer Mormonismen som en levende Gaade for Jordens Nationer, trodsende den forenede Kraft af den nærværende klynkende, grædende, vaasende, hykkelske og religiøse Tidsalder; og naar de slavisk krybende Leietjenere faaer skraalet og pralet som Baals Præster gjorde, ubemærkede og ukjendte af deres døve, fraværende „Ukjendte Gud," vil Mormonismen staae frem med kjæk Pande, og omendskjøndt uforfinet og iført sine Cameelhaars Klæder og Læderbælte, u d e n Theologi, u d e n Rettroenhed og u d e n Fromhed — saadan som Religionisterne har det — med Bevidsthed om Sandhedens Almagt og forladende sig paa Jehovas Forjættelser vil den træde frem for forsamlede fjendtlige Hære og i Paasyn af en forundret Verden udraabe: „Hvor er den Herre Elias's Gud!" Præstebedrageri vil henvisne ligesom Jonas's Kikajon, naar det berøres af den antændende celestiale Flamme; f a l s k e Politikere og Philosopher vil skjule deres Hoveder; den evige Sandheds almægtige Kraft vil staae afhyllet for samlede Hæres Aasyn, og Nationerne vil kjende, at Gud regjerer i Himlene, og at Mormonismen ikke er en usikker Indbildning,

og et vildt Hjernespind, men den største Gave, som kunde meddeles Mennesket; en celestial Skat, en jordisk og himmelsk Arvedeel, en levende, vedvarende og evig Virkelighed.

(Af „Mormonen" for den 28de Juli.)

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Er disse Forestillinger underlige for Eder? Læs og erfar hvorledes Herren beskyttede Israels Børn i forrige Dage, endog under deres Ugudelighed og Oprør imod ham.

Naarsomhelst en god Mand pleiede at sige til Israel, ophør med Eders Ugudelighed, vend om fra Eders Afguder og søg Herren, og de adlød hans Raad, da pleiede Herren at fægte deres Slage og dræbe deres Fiender i sneseviis og hundredetusindviis. Og ved een Leilighed slog Herrens Engel eet hundrede og fem og firsindstyve Tusinde af dem, som kom imod hans Folk for at ødelægge dem „og naar de opstod tidlig om Morgenen, see! da var de alle døde Kroppe." Saaledes læses det i Bibelen. Herren fægtede deres Slage.

Atter, „Elisas Tjener saae at der var Flere med dem, end Alle som var imod dem; han saae Bjergenes Sider bedækkede med Ildvogne."

Naar Herren kommanderer hine usynlige Væsener, skal jeg sige, dem, som har havt deres Opstandelse? Ja, Millioner paa Millioner flere end denne Jords Indvaanere, de kan fægte vore Slage.

Nu vel! siden een Engel kunde fægte deres Slage i forrige Tider og overvinde Guds Folks Fiender, hvem skal vi frygte? Skal vi frygte dem, som kan dræbe Legemet, og derefter ikke kan udrette mere? Nei, men vi vil frygte ham, som er i istand til ikke alene at tilintetgjøre Legemet, men har ogsaa Magt til at kaste baade Sjæl og Legeme i Helvedes Ild.

Der er et Lærdomspunkt, jeg nu vil fremstille for Eder, eftersom det falder mig i Tankerne. I veed at Mange tænker at Djævelen har Herredømme og Magt baade over Legeme og Aand. Jeg ønsker at sige Eder, at han har ingen Magt over Mennesket, uden forsaavidt Legemet overvinder Aanden, som er Mennesket, som bukker under for den Ondes Aand. Aanden, som Herren bringer ind i Tabernaklet af Kjød, er under den Almægtiges Befaling, men Aand og Legeme er forenede for at Aanden kan have et Tabernakel og blive ophøiet; og Aanden er paavirket af Legemet og Legemet af Aanden.

For det første er Aanden reen og under Herrens Bestyrelse og Indflydelse, men Legemet er af Jorden, og er underkastet Djævelens Magt, og er under den mægtige Indflydelse af den faldne Natur, som er af Jorden. Om Aanden bukker under for Legemet, da har Djævelen Magt til at overvinde baade det Mennes skes Legeme og Aand, og det taber begge.

Erindre Brødre og Søstre, Enhver af Eder, at naar Ondt indgydes Eder, naar det opstaaer i Eders Hjerter, det er formedelst den timelige Organisation.

Naar I er fristede, plague og stiger ud af Veien uforsigtigen; naar I er overrumplede af en Feil, eller begaaer en Forseelse uforvarende; naar I er fulde af ond Lidenskab, og ønsker at give efter derfor, stands da og lad Aanden, som Gud har sat i Eders Legeme, tage Bestyrelsen. Om I gjør det, vil jeg love Eder, at I skal overvinde alt Ondt og erholde evige Liv. Men Mange, altfor Mange, lader Aanden bukke under for Legemet og bliver overvundne og tilintetgjorte.

Indflydelsen af Fienden har Magt over alle Saadanne. De, som overvinder enhver Lidenskab og ethvert Onde, vil helliges og beredes til at nyde Evigheden med de Velsignede. Om I aldrig har tænkt paa dette før, forsøg til at fatte det nu. Lad det hvile paa Eders Sind og see om I kan opdage i Eder selv Virkningerne af Aanden og Legemet, som udgjør Mennesket. Vaag vedvarende og retskaffent over Aanden, som Herren har sat i Eder, og jeg vil love Eder, at I skal blive veiledte til Retfærdighed, Hellighed, Fred og god Orden.

Men lad Legemet sætte sig op med dets Lidenskaber, med den faldne Natur henhørende til det, og lad Aanden underkaste sig det, saa er Eders Ødelæggelse sikker. Paa den anden Side, lad Aanden tage Anførselen og bringe Legemet og dets Lidenskaber til Underkastelse, og I er frelste.

Det er lærerigt at overveie Menneskenes Handlinger, og iagttage hvad som driver dem til at handle, og at see hvor tilbøielige de er til at gaae ud af Veien, hvor svage de er, hvorledes de komme til kort, hvor feilende i deres Aand til at gjøre Herrens Villie, og hvor frygtagtige de er. Bange for hvad? Betænker I, og forstaaer I, at Eders Frygt aldeles tilhører Eders Legeme, at den ikke tilhører Eders Aand? Lad mig sige Eder, naar Aanden er eengang adskilt fra Legemet, er den een af de skjønneste og yndigste Gjenstande, I kunde tænke Eder, og der er Intet, som kan give en reen Aand saa megen Glæde, som at have det Privilegium at blive adskilt fra Legemet og gaae tilbage til dens Fader i Himmelen for at vente paa Opstandelsens Morgen.

Erindre dette, naar I er pinede af af Frygt og Skjælven og udbryder: „O, hvad skal vi gjøre!" Erindrer I hvad der er bleven sagt her? Jeg erindrer, naar jeg tugtede visse Individer, som i Virkeligheden ikke vare det værdt, at man lagde Mærke til dem, at Nogles Raab var: „O Kjære! vi vil Alle vorde tilintetgjorte, hvor skal jeg gaae for at frelse mit Liv til Norden, Syden, Østen eller Vesten?" Den Frygt skrev sig fra Tabernaklets Organisation, og ikke fra Aanden, som boer i det.

Den Frygten og Bæven, de bange Anelser og Vankelmodigheden kommer fra den Uro vi har for at vide, hvorledes vi skal frelse os selv henhørende til Kjødet. Den Svaghed er ikke opkommet i Aanden.

Jeg er plaget med det ligesom I er, men hvad lærer mig min Fornuft, Jesu Christi Aabenbaringer, de hellige Skrifter og Evangeliets Aand? At mit Tabernakel er af sammenligneIsesviis liden Værdi, endskjøndt det er et ret smukt eet, og et som jeg er villig til at tage igjen paa Opstandelsens Morgen. Herren gav det til mig, og jeg er taknemmelig for det. Naar det er min himmelske Faders Villie, at min Aand skal vende tilbage til ham, hvad bryder jeg mig om det hensmuldrende Tabernakel, naar Aanden er løsladt og sat fri fra dens Fængsel af Leer? Den kan gaae til Faderen,

som gav den, indtil Legemet er gjenopreist, da Aanden atter vil vorde gjenforenet med Tabernaklet for at ophøies til Troner, Riger, Fyrstendømmer og Magter og udsprede sig omkring, og paa Tilvæxten skal der ingen Ende være.

Frygt opstaaer fra Kjødets Skrøbelighed, hvorover Djævelen har Magt. Vi skulde forholdsviis bryde os ikkun lidet om det; lad det smuldre, lad det falde sammen og gaae tilbage til dets Moder Jord, og blive forvaret til Opstandelsens Morgen. Jeg skal have dette Legeme igjen, hvad behøver vi da at være bekymrede for, hvor hurtig vore Legemer opløses? Alt jeg bekymrer mig om i min Aand, i min Dømmekraft og i mine Øieblikke af Overveielse og Aabenbaring, er blot, at jeg ønsker at udholde for at bekæmpe Tabernakler, hvori Djævle boer, indtil den sidste er dreven fra Jorden. Lad mit Tabernakel derfor blive her og stride med den faldne Natur, som det har arvet, og lad min Aand reise sig triumpherende over det, indtil enhver Lidenskab, Følelse og Begjerlighed er bragt til Underkastelse under Guds Villie. Lad mig blive her, indtil jeg har fuldkommet dette, og har gjort det Arbeide, jeg var bestemt til i denne min Prøvestand, da vil min Aand være fri for Pøbel og Strid, og jeg kan stige høit over hine, som har Magt over dem, ja over Død, Helvede og Graven.

Jeg siger til de Sidste Dages Hellige, som kommer her Tusinder efter Tusinder, og kommer ind i Kirken i titusindviis, begynd at tænke, især nogle af Eder, I første Ældste, og spørg Eder selv, hvormange I kan erindre af dem, som nu er i god Tro i Kirken i Forhold til det Antal, som I veed er komne ind i den, og I vil finde, at der er ikkun meget faa.

Om I skulde jage op mange af dem, som i en Tid er blevne døbte, men endnu ikke er udsamlede, og spørge dem, om de troer, at Joseph Smith var en sand Guds Prophet, og at Mormonsbog er sand, vil Adskillige af dem svare: „O ja!" Hvorfor hjemsamles I ikke da med de Hellige?" „Aa jeg veed ikke, jeg er fattig nu, men jeg skulde synes meget godt om, at indsamles med dem." Til samme Tid veed jeg, at deres Følelser er: „Om jeg reiser derhen, vil jeg vorde forfulgt, men om jeg lever her, vil jeg have Fred med mine Naboer, saalænge som jeg lader religiøse Sager uberørte, og her kan jeg leve uden Forfølgelse, indtil mit Tabernakel er færdigt at vende tilbage til Jorden." Hvad er det som gjør, at de har den Frygt for Prøvelser og Forfølgelser? Det er paa Grund af deres Legemer. Aanden er ikke frygtsom. Om den var frie for Tabernaklets Betyngelser, vilde ingen saadan Frygt tilkjendegives; og medens vi er i Kjødet, er Evangeliet beregnet paa at befrie dem, som lever efter dets Grundsætninger, fra al saadan Frygtagtighed.

Jeg erindrer mange Gange, naar Broder Joseph, efterat have overveiet hvor mange der vilde komme ind i Guds Rige og gaae ud igjen, pleiede at sige: „Brødre! jeg er endnu ikke falden fra og føler heller ikke til at gjøre det." Mange af Eder kan uden Tvivl erindre hans Ord. Joseph maatte bede hele Tiden, øve Tro, leve efter sin Religion, og ære sin Kaldelse for at kunne erholde Herrens Aabenbaringer, og for at holde sig stadig i Troen.

Kjender I ikke Andre, som har havt Aabenbaringer næsten lige med dem Joseph Smith havde, men som er gangne over Bord? Martin Harris erklærede for Gud og Engle, at han havde seet

Engle. Faldt han fra? Ja, endskjøndt han siger, at Mormonsbog er sand. Oliver Cowdery forlod ogsaa Kirken, endskjøndt han aldrig fornegtede Mormonsbog, endog ikke i hans lastefuldeste Dage, og kom tilbage i Kirken før han døde. En Herre i Michigan sagde til ham, medens han var Sagfører: „Hr. Cowdery! jeg seer Deres Navn fæstet til denne Bog, om De troer, at den er sand, hvorfor er De da i Michigan?" Hvorpaa samme Herre oplæste Navnene paa Vidnerne og sagde: „Hr. Cowdery, troer De denne Bog?" „Nei, min Herre," svarede Oliver Cowdery. „Det er meget godt, men Deres Navn er fæstet til den og De siger her, at De saae en Engel, og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke troer den. Hvilken Gang havde De Ret?" Hr. Cowdery svarede: „Mit Navn er fæstet til den Bog, og hvad jeg der har sagt, det saae jeg; jeg veed, at jeg saae det, og Tro har Intet at gjøre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde paa Værket, siden jeg veed, at det er sandt." Han gav dette Vidnesbyrd, medens han procederede for Retten i Michigan. Efter at han forlod Kirken, troede han fremdeles Mormonismen; og saaledes er det med Hundreder og Tusinder af Andre, og dog lever de ikke efter den.

Om de Hellige imellem disse Bjerge vilde leve efter deres Religion efter den bedste Kundskab de havde, efter hvad de seer, føler og hører, saa findes der ingen Magt, der kunde bevæge dem ud af deres Plads.

Mange af de Nykomne har blot været i Kirken en kort Tid, men I maa tage de Hellige som et Samfund, fra dem som har været i Riget tyve og to og tyve Aar til dem, som har annammet det blot for nogle faa Aar siden, og, efter mine Følelser og min Tro, og jeg vil opfordre enhver Mand og Qvinde, som har faaet den Hellig Aand, til at sige om jeg har Ret, er Tro og gode Gjerninger i hurtig Tilvært iblandt dette Folk. I veed, om jeg taler Sandhed eller ikke! Om de ikke har voxet, for Himlens Skyld, for Guds Skyld, for Eders egen Sjæls Skyld, for Zions Skyld, for Jerusalems Skyld, og for det adspredte Israels Skyld, lad dem voxe fra denne Stund af og fremdeles. Lad „Mormonismen," Evangeliets Tro, som er „Mormonisme," vedblive at tiltage og ophør med alle Eders onde Idrætter og vend om til Herren og vær retskafne og sande. Jeg siger Eder, at en Mand kan ikke troe „Mormonismen," saaledes som jeg gjør, og være en slet Mand.

I vil finde i det Gamle og Nye Testamentes Skrifter og i andre Aabenbaringer fra Gud, at der er en tydelig Adskillelse gjort imellem Synderen og den Ugudelige. En Person maa, for at være ugudelig, have kjendt Gudfrygtighed, og maa have en Kundskab om hvad Herren fordrer af ham. Der er mange iblandt dette Folk, som troer Evangeliet af deres ganske Hjerte, men handler dog slet; dette gjør dem ugudelige. Gjør ikke meer noget Ondt, men beflit Eder paa gode Gjerninger, og plei Tro og Velvillighed imod hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Dette Nummer slutter den fjerde Aargang af Stjernen, hvilket ogsaa bringer os til at tænke paa, at andre tolv Maaneder af vort Arbeide er tilbagelagte i dette Land. Og ved at kaste et Blik tilbage paa den Tid, som er hengleden saa behagelig, og tillige paa de Arbeider, hvormed vi har været sysselsatte og de Velsignelser, som har ledsaget samme, føler vi til at udtrykke vor Taknemmelighed til den Almægtige, hvem al Priis og Ære tilkommer, at formedelst hans overvættes Naade og Godhed, hans Tjeneres svage Bestræbelser er bleven kronede med Fremgang. Herren har taget Hensyn til det hellige Præstedømme, eller med andre Ord, til den Myndighed, som han igjen har gjenoprettet paa Jorden og givet til Mennesket. Han lader den Hellig Aand ledsage samme, idet den bærer Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, oplyser Sindet og styrer Dømmekraften, under hvis Forskrift vi har bestræbt os for at arbeide. Og i alle vore Udvalg osv. har vi havt Adgang til den Kilde, hvorfra Lyset udgaaer, og har bønfald om at Aanden skulde føre til Sindet det, som vilde være bedst skikket til at gavne de Hellige, til at opbygge dem i den Herres Værk, som de har sluttet Pagt med at ville tjene og adlyde, paa det at deres Tro maa forøges saa vel som deres Forstand, saa at de, ved at modtage Linie efter Linie, maatte blive opmuntrede til at gaae frem fra Naade til Naade og blive istand til i en liden Grad at fatte den Almægtiges store Plan, ved hvilken Menneskene formedelst Lydighed kan blive bragt tilbage fra den faldne Tilstand og deelagtiggjøres i de ved Frelseren sikkrede Velsignelser, hvis fulde Nydelse ingen Tunge formaaer at udtrykke. De Nydelser og Forbindelser, som de Lydige opnaaer ved Evangeliet, er værdt at gjøre ethvert jordisk Offer for. Hvo kan være saa blottet for Følelse og ligegyldig for eget Vel, at de vil foretrække at hænge ved Jorden med alle dens Tillokkelser og Vederstyggeligheder, istedetfor at give Agt paa den Almægtiges Budskab, som har været forkyndt mundtligen i dette Land for Tusinder, hvis Øren har været hilsede med Sandhedens Lyd, og hvis Hjerter er bleven bragte til at føle dens overbevisende Indflydelse? Atter, de Sandhedsprinciper, som er bleven udviklede og uudslettelig prentede paa Papir, har gjort deres Opfordring til Tusinder. Ved dette Middel er Propheters og Apostlers Røst bleven hørt i dette Land! Aandens rolige sagte Stemme har ledsaget Ordet og baaret Vidnesbyrd om Sandheden. Hvo kan være saa blind, at de endog tillukker deres Øine for Sandheden og forhærder deres Hjerter, saa at en Opfordring, som er understøttet af den Almægtige, agtes som en unyttig Ting?

De Gjenstande, som er bleven fremstillede i denne Aargang af Stjernen, anbefaler sig selv til enhver tænkende Sjæl, enten de er i Pagten eller ikke; og vi stoler paa, at det Fremsatte formedelst Herrens Velsignelse har bidraget til at oplyse Mange paa Livets kunddrede Sti, og har uden Tvivl været en stor Kilde til Trøst og Belærelse for de Hellige, som har lagt for Dagen en Attraa efter det trykte Ord, ved at bestræbe sig for at erholde det, hvilket er eenstydigt med at vise deres Tro ved deres Gjerninger. De, som har hjulpet til at fremme det

trykte Ords Udspredelse, maa føle en ubeskrivelig Glæde og Tilfredshed ved at have bidraget til Understøttelsen af Værker, som vil prædikes i tilkommende Tidsaldere og lade Tusinder af Menneskenes Børn uden Undskyldning, og vil staae som et Vidnesbyrd mod dem, dersom de ikke giver Agt paa den advarende Røst og adlyder.

Til Velynderne af Stjernen udtrykker vi vor Taknemlighed og siger: Gud velsigne Eder og gjøre Eder dygtige til at virke rigeligere, at Lyset maa gaae ud og være en Ledestjerne for Tusinder, som nu vandre i Mørket, at de kan komme til Kundskab om Sandheden, og formedelst Lydighed erholde Frelse i vor Guds Rige.

Udenlandske Efterretninger. Fra St. Louis Luminary erfarer vi, at Præsident Erastus Snow forlod St. Louis den 17de Juli for at tage til Atchison og over Sletterne til Saltsøstaden. Han forventes at komme tilbage til St. Louis i Slutningen af dette Aar. Under hans Fraværelse er the Luminary under Orson Spencers duelige Bestyrelse, som ifølge vor sidste Efterretning var ifærd med at udføre en kort Mission til Cherokee Indianerne, vesten for Staterne Arkansas og Missouri.

Ligeledes har vi erfaret ved et fra en Reisende i „Mormonen," indrykket Brev, at Ældste Jacob F. Secrist, senest Præsident over den tydske Mission, er død paa Sletterne mellem Atchison og Kearney af Anstrengelse ved at indhente bortløbet Qvæg.

Fra Millennial Star melder vi, at de i vor Stjerne Nr. 22 anførte Missionær-Brødre ankom til Liverpool den 14de August.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 368.)

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 19de Septbr. 1835. Tilstede var Præsident Joseph Smith jun., O. Cowdery, D. Whitmer, F. G. Williams, S. Rigdon og W. W. Phelps.

Raadsmedlemmer

John Smith, Orson Johnson, Newel Knight, John Whitmer, Samuel H. Smith, John Johnson, Joseph Smith sen., Joseph Coe, Hyrum Smith, Levi Jackman, Noah Packard, Roger Orton.

Gjenstanden for Raadet fremsattes af Præsident Joseph Smith jun., som følger: „For nogle Uger siden prædikede Ældste Jared Carter paa Sabbaten for Menigheden, og nogle af Brødrene fandt Feil ved hans Lærdomme; og dette Raad opfordres til at afgjøre denne Sag, og erfare hvem som var den Feiltagende."

Ser beskikkedes til at tale.

Ældste Carter gik frem til at tale vidtløftigt og forklare hans Hensigter, hvorfor han lærte som han gjorde, idet han sagde han troede, at Gud ledte ham ved sin Aand, og efter at han var bleven irettesat af Præsidenterne Cowdery, Rigdon og Phelps, paakaldte han Herren, og modtog igjen et Vidnesbyrd af Aanden, at han havde Ret og Præsidenterne Uret. Ældste Carter lærte i hans Slutningsbemærkninger, at Gud havde viist ham ved at lægge sin Haand paa ham i Straffedom, ved at befrie ham derfra,

at han saaledes blev irettesat af Himlen or sin Uretfærdighed, og at han blev gjort til et Exempel for hele Kirken, og Gud vilde fordømme dem, om de ikke opholdt Committeen, thi han var gjort til et Exempel i denne Ting.

Præsident Rigdon opstod og sagde, at han var tilstede i Forsamlingen, hvor Ældste Carter talte og var sikker paa og er sikker paa, at han ikke havde Viisdoms Aand til at lede; og efter at han havde sat sig ned, og Ældste Samuel Smith havde benyttet en halv Time, fyldt af Aanden, opstod han igjen og sagde, at om Nogen talte imod Commiteen, vilde Gud forbande ham og opløftede Commiteen over de sædvanlige Brødre, og sagde, at Gud vilde drage Omhu for Committeen, og Brødrene havde Intet at gjøre med dem, thi deres Stilling var beskikket dem af Gud og ikke af Mennesker; derfor vil Gud forbande hver Mand og Qvinde i Kirken, som skal tale ilde om Committeen. At han sagde Ældste Carter dengang under fire Øine, at han gjorde urigtig; og tilligemed andre af Præsidenterne raadede ham, at han, efter at han fik fuldbyrdet en vis Mission til Østen, skulde gjøre en Tilstaaelse for at tilfredsstille mange af Brødrene, som var bedrøvede over ham.

Præsident Phelps reiste sig derefter og sagde, at Præsident Rigdon havde nøiagtig fortalt Sagen, saavidt som han havde gaaet; men een Ting endnu — Ældste Carter befalede Brødrene at bede for Committen og fordrede det i Herrens Navn med en bydende Stemme og Gebærde, som ikke er overeensstemmende med Jesu Aands Sagtmodighed.

Præsident O. Cowdery opstod og sagde: Jeg agter ikke at optage megen Tid med at tale; thi de, som har talt, har meget træffende udtrykt mine Tanker og Følelser om Gjenstanden; at i det Raad og den Samtale, som han og de andre to Præsidenter havde givet og havt med Ældste Carter, havde de Sagtmodighedens Aand, og ønskede ikkun at gjøre ham Godt, og havde ingen personlige Følelser og udtrykte ikke nogen, men det Modsatte.

Præsident John Whitmer stemte overeens med de ovenanførte Fremstillinger og sagde, at han troede ikke, at Gud havde gjort Ældste Carter til et Exempel, thi han var ikke som saadan for Kirken; og Gud havde ikke aabenbaret det for de Hellige; og atter, at Ældste Carter skulde byde de Hellige til at bede for Committeen, thi ved at gjøre saaledes, om de ikke holdt med ham, maatte de bede for hans Afsættelse, og saa vilde alle hans Forehavender gjøres frugtesløse.

Adskillige Andre blev kaldte paa, og Alle bevidnede, at disse Ting, som var bleven udtrykt ovenfor, var sande, og saaledes som de forstod dem; og een Ting endnu: Ældste Carter sagde, at endog Committeens Feil kunde falde tilbage paa Brødrene, om de forsømte at bede for dem.

Efter at have hørt Vidnesbyrdet talte de sex Raadsmedlemmer, og Summen af deres Overbeviisning om Sagen var som følger, nemlig:

Raadsmedlem John Smith sagde, at han tænkte, at Ældste Carter udtrykte ikke sit Hjertes Følelser saaledes at de forstodes, og maaskee hans Hjerte ikke var saa haardt som hans Ord var haarde til.

Fader Joseph Smith sen. sagde, at Ældste Carter var opløftet og annammede ikke Præsidenternes Formaninger og tabte som Følge deraf den rette Aand,

og har saaledes faret vild siden den Tid han holdt sin Tale og behøver Paamindelse.

Raadsmedlem Orson Johnson samtykte i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Joseph Coe sagde, at Ældste Carter havde en liden Grad af Aanden i sin Tale, og en større Grad i hans Bemærkninger sidenefter, men var forkeert i at udtrykke sine Anskuelser, idet han ikke havde meget af Aanden, og at hans Hjertes Følelser var ikke saaledes som hans Ord udtrykte.

Et Spørgsmaal henvendtes til Retten, om dette Raadsmedlem gjorde rigtig i at henvise til Følelserne i et Mennesfes Hjerte, og ikke til Ordene og Handlingerne, saasom de fremstillede sig.

Retten afgjorde, at Raadet maatte holde sig til Kjendsgjerninger, Ord og Handlinger; og ikke gaae ind i Følelser og Hensigter, som ikke var udtrykte.

De andre Raadsmedlemmer stemte overeens i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Hyrum Smith sagde, at Ældste Carter var bleven velsignet af Gud, og ved Troens Bøn var de Syge bleven helbredede under hans Betjening; dog har han ikke altid den Guds Gave og Viisdom til at styre; saaledes som i Sagen for Raadet. Stolthed havde frembragt i hans Hjerte en Attraa efter at udmærke sig og Sagtmodighedens Aand havde unddraget sig, og han blev overladt til at feile, som er bleven viist ved Vidnesbyrd, fordi han er endnu ikke fuldkommen. Men han feilede i Forstand og hans Ord var urigtige; dog kunde Aanden af hans Hjerte, eller sammes Retskaffenhed være oprigtig i Hovedsagen.

Ældste Carter opstod derefter og sagde, at han var villig til at erkjende sine Feil og at han manglede Viisdom. Han gik over til at forklare, hvorledes han havde feilet og hvorfor — da han blev angreben af Cholera, medens han var i Østen, paakaldede han Gud for Befrielse, og modtog tilsidst Guds Aand som helbredede ham, og han tænkte, at det var den samme Aand, som han havde, naar han prædikede i Kirtland.

Naar han var færdig, opstod Præsident O. Cowdery og sagde, at Præsidenterne Rigdon og Phelps havde opfordret ham til at tale, og de vilde ikke sige Noget, eftersom det blev silde, og Sagen var allerede klar for Retten. Han viste, at en Mand kunde være meget ophidset og dog have hverken Guds Ord eller Satans; men det kom af hans egen Aand og Dømmekraft; derfor kan nogle Ting være af Gud, andre af Mennesket og andre af Modstanderen; og Ældste Carter havde i sin Tale noget af Guds Aand, men i sine sidste Bemærkninger havde han den ikke, men sin egen Selvretfærdigheds og Stoltheds Aand bydende i Jesu Navn og ikke ved Jesu eller Sagtmodighedens Aand, og var meget feilende i denne Ting, ogsaa i at ophøie Committeen over Brødrene, som om de ikke kunde røres ved af Brødrene; og atter, naar Ældste Carter blev helbredet, det kom som Svar paa hans alvorlige Bøn for Gud; men hans Udtryk om at han var bleven gjort til et Exempel for Kirken, var ikke et Svar paa Bønnen, og maatte være urigtige.

Præsident F. G. Williams gav sin Kjendelse, at Broder Carter havde feilet med sine Læber i Tale, og havde ogsaa misforstaaet Præsidenterne, som arbeidede med ham for det, og mistydet deres Formaninger, hvilket ledte ham ind i det, som paafulgte, og har tilsidst bragt ham for dette Raad.

Præsident David Whitmer sagde, at ifølge Vidnesbyrdet er det klart, at Ældste Carter havde manglet Ydmyghed,

og ligeledes Tillid til sine Brødre, og feilet, som udtrykt af Præsident Williams.

Præsident Joseph Smith opstod da og sagde, at hans Aands Kjendelse var, at Jared Carter feilede i Dømmekraft i ikke at forstaae hvad Brødrene forlangte af ham, da de arbeidede med ham; og han foer vild i Aanden, naar han lærte i Kirken de Ting, som er bevidnede her; og at Fordærverens Haand blev lagt paa ham, fordi han havde en oprørsk Aand fra Begyndelsen; og at Herrens Ord er bleven talt ved min Mund, at det skulde komme over ham, og dette Raad skulde see det, og nu at han har været angreben af Fordærveren kommer som Opfyldelse af hans (Herrens) Ord; og Gud opfordrer ham at bære Vidnesbyrd om det for Menigheden, og advare dem at tage sig i Agt og ikke gjøre som han har gjort. Men istedetfor at gjøre dette, sagde han, at han vilde bevise Mormonsbog eller een Ting eller en anden, idet han ikke var tilstrækkelig ydmyg til at fremføre det Budskab, som var paalagt, og saaledes stødte han an og kunde ikke faae Aanden, og Brødrene blev ikke opbyggede, og han gjorde ikke de Ting, som Gud fordrede, men feilede i at vælge Ord til at meddele sine Tanker; saa at han befalede Menigheden at bede, istedetfor at anmode dem derom, og ligesaa at han gjorde sig selv til et Exempel for Menigheden, naar det ikkun var de Ting, han leed, som skulde afholde Andre fra Overtrædelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck . . .	30 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	66 —	„ —	„ —
H. Jensen	35 —	4 —	3 —
N. Nilson	4 —	1 —	10 —
Mads Larsen	30 —	„ —	„ —
K. Petersen	12 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	8 —	„ —	„ —
Summa	185 —	5 —	13 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.